

Arrest

nr. 238 931 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 juni 2018 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 12 oktober 2018 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De verwerende partij wordt in kennis gesteld van het gegeven dat verzoeker een leefloon ontvangt.

1.4. Op 9 oktober 2019 verstuurt de verwerende partij een brief naar de gemeente om verzoeker uit te nodigen nieuwe bewijsstukken voor te leggen over zijn huidige economische situatie of bestaansmiddelen en eventuele humanitaire elementen.

1.5. Op 27 februari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[D.C.N.G.W.] [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 08.06.2018 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Hij werd op 03.10.2018 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 12.10.2018 van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de v/et van 15.12.1980 kan de Minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 09.10.2019 werd er daarom een brief verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 25.10.2019. Hij legde vervolgens volgende documenten voor: attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering dd. 01. 0.2018 inschrijvingsbewijs VDAB dd. 16.09.2019, inschrijvingsformulier Nederlandse lessen dd. 24.10.2019, brief ABW dd. 18.09.2019 recht op werkloosheidsuitkering, chirurgisch opnameformulier dd. 24.10.2019, getuigschrift arbeidsongeschiktheid dd. 17.09.2019 (bedoeld voor ziekenfonds) brief Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (FEDRIS) dd. 03.06.2019 betreffende arbeidsongeval dd. 19.06.2018, PV van verhoor FOD werkgelegenheid dd. 10.07.2019 i.v.m. arbeidsongeval dd. 19.06.2018.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dosis) blijkt dat betrokkene sedert 02.11.2018 tewerkgesteld is geweest. Nadien is hij niet één dag meer gemeld geweest in loondienst. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1s,c lid, 1° van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 1°, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Hij heeft geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°), is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°) en uit het dossier blijkt ook dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB. Hierdoor kunnen we aannemen dat betrokkene toch in staat is om te werken.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij zich heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB). Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is immers niet omdat betrokkene zich heeft ingeschreven bij de VDAB en Nederlandse taalleessen zal volgen dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een iedere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen. Uit het dossier lijkt dat betrokkene recht zou hebben op een werkloosheidsuitkering (brief ABW dd. 18.09.2019), We dienen hierbij vast te stellen dat het ontvangen van een werkloosheidsuitkering echter geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen. Het verkrijgen van deze uitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of hij deze uitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Betrokkene is en blijft bijgevolg ook met de werkloosheidsuitkering een werkzoekende, en dient bijgevolg, met of zonder die uitkering, te voldoen aan de hierboven vermelde vereisten om het verblijfsrecht als werkzoekende te kunnen

behouden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene naar aanleiding van een arbeidsongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. Uit het verslag van het Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (FEDRIS) blijkt dat betrokkene een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft van 8% en dat de medische problemen die hij daarna zou gehad hebben niets meer te maken hebben met de tijdelijke arbeidsongeschiktheid na 03.12.2018. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene slechts voor een korte periode arbeidsongeschikt v/as en alhoewel het aannemelijk is dat hij een tijdje niet in de mogelijkheid was om te werk te zoeken dienen we toch op te merken dat hij bewijzen van zijn zoektocht naar werk kon voorleggen van de periode voor na de arbeidsongeschiktheid. Betrokkene bewijst niet dat hij heden niet in staat zou zijn om te werken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk ook te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Hij kreeg leefloon van april 2019 tot september 2019. Betrokkene diende dus eigenlijk beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980, en daarenboven oen onredelijke belasting vormt sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond van intrekking is.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken dd 09 10.2019 (betekend op 25 10.2019) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42bis. §1. 3* lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Het feit dat betrokkene een arbeidsongeval heeft gehad en een tijd arbeidsongeschikt is geweest vormen geen grond om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat er een medische onmogelijkheid is tot reizen en dat er nog een medische behandeling noodzakelijk is. Betrokkene kan er dus altijd voor kiezen om zich te begeven naar de plaats waar hij wel legaal kan verblijven om de eventuele medische behandeling verder te zetten. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. BIJ deze beslissing werd dus wel degelijk rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 31.' lid van de wet van 15 12 1980. Zo is de duur van het verblijf met van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 15 en 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

De verzoekende partij in alle duidelijkheid vermeld had in zijn antwoord aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij het slachtoffer was geworden van een arbeidsongeval;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent een nader onderzoek diende uitgevoerd te hebben;

Dat immers

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen heeft;

Dat het Federaal agentschap voor beroepsrisico's absoluut niet bevoegd is inzake arbeidsongevallen, maar alleen de Arbeidsrechtbank;

Dat art. 42bis §2 uitdrukkelijk stelt dat een burger van de Unie het verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in art. 40, §4, eerste lid, 1°, indien hij of zij ten gevolge van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is;

Dat deze bepaling in overeenstemming is met het bepaalde in de art. 15 en 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Dat in casu de arbeidsongevallenverzekeraar de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het ongeval heeft aanvaard (cfr brief Me. Vandevelde dd. 19-12-2019) in principe tot op heden;

Dat deze evenwel nog niet is overgegaan tot het uitbetalen van de vergoedingen, verschuldigd binnen het raam van de wetgeving op de arbeidsongevallen;

Dat de verzoekende partij evenwel tijdig de arbeidsongevallenverzekeraar heeft gedagvaard voor de bevoegde rechtbank en deze desnoods hiertoe zal veroordeeld worden door deze rechtbank;

Dat verder de verzoekende partij een rechtsgeding heeft ingespannen tegen zijn mutualiteit, die ten onrechte van mening was dat de verzoekende partij niet volledig arbeidsongeschikt zou zijn, zoals bepaald in de wet;

Dat de Arbeidsrechtbank van Leper een expertise heeft bevolen en dat de gerechtsdeskundige Dr. Ghesquière in zijn voorverslag van 19 maart 2020 uitdrukkelijk schrijft dat de verzoekende partij tot op 24 februari 2020 volledig arbeidsongeschikt is;

Dat men dus aan iemand die volledige arbeidsongeschikt is niet kan vragen te solliciteren en dat de verzoekende partij overigens tot opheden nog in dienst is van zijn werkgever;

Dat de beslissing niet op adequate wijze werd gemotiveerd en bijgevolg de motiveringsverplichting schendt;

Dat de beslissing eveneens de art. 42bis, §2 Vw. schendt evenals de art. 15 en 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die garanderen dat de burger van de Unie het recht heeft om te werken en die uitdrukkelijk het recht op de toegang sociale zekerheidsvoorzieningen in geval van arbeidsongeval garanderen;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet en wordt een zeer omstandige motivering in feite gegeven, met name de redenen waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Aldus kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden

gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker, die weliswaar beweert dat de motivering niet adequaat is maar dit niet concretiseert, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zondig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verwerende partij heeft op 9 oktober 2019 een brief gestuurd om verzoeker uit te nodigen nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische situatie of bestaansmiddelen.

Uit dit schrijven blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gewezen op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid van verzoeker om stukken dienaangaande voor te leggen. Dit schrijven werd hem op 25 oktober 2019 ter kennis gebracht.

Verzoeker heeft vervolgens in reactie op de brief van de verwerende partij volgende stukken voorgelegd: *“attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering dd. 01. 0.2018 inschrijvingsbewijs VDAB dd. 16.09.2019, inschrijvingsformulier Nederlandse lessen dd. 24.10.2019, brief ABW dd. 18.09.2019 recht op werkloosheidsuitkering, chirurgisch opnameformulier dd. 24.10.2019. getuigschrift*

arbeidsongeschiktheid dd. 17.09.2019 (bedoeld voor ziekenfonds) brief Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (FEDRIS) dd. 03.06.2019 betreffende arbeidsongeval dd. 19.06.2018, PV van verhoor FOD werkgelegenheid dd. 10.07.2019 i.v.m. arbeidsongeval dd. 19.06.2018".

2.4. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij het slachtoffer is geworden van een arbeidsongeval. Hij meent dat dat hij in aanmerking komt voor de een behoud van zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.5. De verwerende partij heeft wel degelijk onderzocht of verzoeker in aanmerking kwam voor één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *"Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 1°, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Hij heeft geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°), is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°) en uit het dossier blijkt ook dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB. Hierdoor kunnen we aannemen dat betrokkene toch in staat is om te werken."*

De verwerende partij motiveerde daarbij als volgt: *"Uit het dossier blijkt dat betrokkene naar aanleiding van een arbeidsongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. Uit het verslag van het Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (FEDRIS) blijkt dat betrokkene een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft van 8% en dat de medische problemen die hij daarna zou gehad hebben niets meer te maken hebben met de tijdelijke arbeidsongeschiktheid na 03.12.2018. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene slechts voor een korte periode arbeidsongeschikt v/as en alhoewel het aannemelijk is dat hij een tijdje niet in de mogelijkheid was om te werk te zoeken dienen we toch op te merken dat hij bewijzen van zijn zoektocht naar werk kon voorleggen van de periode voor na de arbeidsongeschiktheid. Betrokkene bewijst niet dat hij heden niet in staat zou zijn om te werken."*

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het arbeidsongeval en de stukken die verzoeker daarover zelf heeft aangereikt. Op basis daarvan kwam de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op 27 februari 2020 tot de volgende vaststellingen: (i) dat enkel een tijdelijk arbeidsongeschiktheid bleek tot 3 december 2018, (ii) dat geen stukken voorlagen waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds tijdelijk arbeidsongeschikt was als gevolg van het arbeidsongeval van 19 juni 2018, (iii) dat verzoeker een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft van 8% maar niet bewijst dat hij niet in staat zou zijn om te werken én (iv) dat verzoeker op 16 september 2019 als werkzoekende werd ingeschreven bij de VDAB.

Verzoeker gaat niet concreet in op voormelde motieven en vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij de voorliggende gegevens heeft miskend of verkeerd heeft beoordeeld.

Gelet op de vaststellingen die zij maakt op basis van de voorliggende stukken, die verzoeker betwist noch weerlegt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in deze omstandigheden besloot dat verzoeker in staat was om te werken en dat hij dus niet in aanmerking kwam voor een behoud van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers betoog bestaat er enkel in om de Raad, aan de hand van een aantal nieuwe elementen en nieuwe bewijsstukken, te overtuigen dat hij wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht als burger van de Unie te behouden. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tot op heden volledig arbeidsongeschikt is als gevolg van het arbeidsongeval en dat men hem dan ook niet kan vragen om te solliciteren. Hij voegt stavingstukken toe aan verzoekschrift, met name een dagvaarding van de arbeidsrechtbank van 5 december 2019, een brief van de arbeidsongevallen-verzekeraar van 19 december 2019 en een verslag van de gerechtsdeskundige van 19 maart 2020.

De Raad stelt vast dat deze stukken niet aan de verwerende partij werden overgemaakt, dan wel dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. In beide gevallen had de verwerende partij geen kennis van deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en kan het haar ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoeker werd door middel van de brief van 9 oktober 2019 in de mogelijkheid gesteld om alle elementen in het kader van een behoud van zijn verblijfsrecht voor te leggen. Er was verder geen beletsel dat verzoeker verhinderde om ook na de termijn van 15 dagen voorzien in de brief van 9 oktober 2019 en voor het nemen van de bestreden beslissing van 27 februari 2020 nog elementen voor

te leggen met betrekking tot zijn actuele situatie die van belang waren voor een eventueel behoud van zijn verblijfsrecht. Verzoeker heeft dit evenwel nagelaten en heeft zelf niet zorgvuldig gehandeld. Het is aan verzoeker diligent te handelen en de nodige informatie aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij nog voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Verzoeker brengt geen redenen aan die deze nalatigheid kunnen verschonen.

Verzoeker kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden dat zij geen rekening heeft gehouden met de verlenging van zijn arbeidsongeschiktheid als gevolg van het arbeidsongeval. De Raad herinnert eraan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoekers argumentatie over de artikelen 15 en 34 van het Handvest is verder niet dienstig aangezien de bestreden beslissing zijn toegang tot sociale zekerheidsvoorzieningen niet belemmert, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Waar verzoeker stelt dat hij tot op heden nog in dienst is van zijn werkgever, is dit niet meer dan een ongestaafd betoog dat overigens wordt tegengesproken door de stukken in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker tot 2 november 2018 werd tewerkgesteld en daarna niet meer.

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat zodat deze gehandhaafd blijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES